

Arrest

nr. 280 737 van 24 november 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Marokkaanse nationaliteit te zijn en die beiden handelen als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, op 30 juni 2022 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 mei 2022 tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 september 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DHONDT, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 mei 2022 wordt een bevel tot terugbrenging (bijlage 38) afgegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

BEVEL TOT TERUBRENGING

Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wordt aan

K., F. (..)

Nationaliteit Marokko

Geboren op X

NN. xxxxxxxxx

Verblijvende te (..)

bevel gegeven om

M. S. (..) RRN (xxxxxxxxxxxxx), geboren te Antwerpen op X van Marokkaanse nationaliteit binnen dertig dagen terug te brengen naar Marokko.

REDEN VAN MAATREGEL: zie motivatie in de beslissing tot beëindiging van verblijf van betrokkene moeder F. K. (..) - bijlage 21 van 24.05.2021

Wettelijke basis, artikel 7, 1,2° van de wet van 15.12.1980. legaal verblijf in België is verstreken.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de Staatssecretaris een bevel tot terugbrenging af.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene is slechts 1 oud. Zijn zeer jonge leeftijd maakt zo net dat hij zich gemakkelijker zal kunnen aanpassen aan een gewijzigde omgeving. Er liggen verder geen concrete elementen voor dat betrokkene niet in een stabiele en veilige omgeving, in de nabijheid van zijn moeder kan opgroeien in hun land van herkomst, waardoor niet blijkt dat een terugkeer naar het land van herkomst de belangen van het kind zal schaden Het verblijfsrecht van betrokkene moeder F. K. (..) werd op 15.04.2022 eveneens beëindigd. Er moet ook worden benadrukt dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013; RW, nr. 152.980 van 21 september 2015; EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, § 90) Er is geen sprake van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"EERSTE MIDDEL: schending TITEL IX, Hoofdstuk I van het Burgerlijk Wetboek; van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet; van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel (algemene beginselen behoorlijk bestuur); artikel 8 EVRM; en, het hoger belang van het kind.

Zoals bovenvermeld, staan beide ouders van verzoeker in voor zijn opvoeding en wonen zij samen op hetzelfde adres. Volgens artikel 373 van het Burgerlijk Wetboek worden zij aldus geacht samen het ouderlijk gezag uit te oefenen (zie ook RvS nr. 253 881 van 3 mei 2021).

Volgens het Burgerlijk Wetboek (BW) houdt het ouderlijk gezag drie elementen in :

- De beslissing over de huisvesting van het kind, de belangrijke beslissingen betreffende de gezondheid, de opvoeding, de opleiding, de ontspanning, de godsdienstige en levensbeschouwelijke keuzes van dat kind. (art 374§1BW tweede lid);

- Het beheer van de goederen van het kind.(art 376 BW eerste lid);

- Het kind (juridisch) vertegenwoordigen, (art 376 BW eerste lid).

Door het bevel tot terugbrenging enkel te richten aan de moeder van verzoeker schendt verwerende partij niet enkel bovenstaande bepalingen van het BW, maar handelde het ook uiterst onzorgvuldig. DVZ was namelijk op de hoogte van het bestaan van de vader en het feit dat de ouders samenwonen. De bestreden beslissing schrijft dit ook.

Om deze reden heeft verwerende partij de zorgvuldigheidsplicht niet gerespecteerd. Het bracht niet alle relevante omstandigheden eigen aan het geval in rekening bij de beslissingname. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken, quod non.

Dit terwijl er een verhoogde verantwoordelijkheid rust op DVZ, aangezien hier sprake is van een inmenging in de beschermingssfeer van artikel 8 EVRM betreffende het recht op bescherming van het privé- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

Enerzijds is er sprake van een privé- en gezinsleven wanneer het gaat over de banden tussen de moeder van verzoeker en haar zus en verzoeker en zijn tante. Anderzijds, is er eveneens sprake van een privé- en gezinsleven tussen verzoeker, zijn vader en zijn moeder. Verder woont de moeder van verzoeker in België sinds 2019, ook dit privé-leven dient te worden beschermd en in rekening te worden genomen bij een beslissing omtrent verzoekers verblijfsrecht, net als verzoekers privé-leven. Indien verzoeker wordt 'teruggebracht' naar Marokko, zullen zijn moeder en vader gedwongen worden hun opgebouwd privé-leven in België achter te laten. Zijn moeder bouwde hier ook een professioneel leven op (stuk 9).

Zoals zelf aangehaald in de bestreden beslissing door DVZ, beschermt artikel 8 EVRM de banden tussen zussen en broers waarbij er sprake is van een specifieke afhankelijkheid (Benhebba v. France, § 36; Mokrani v. France, § 33; Onur v. the United Kingdom, § 45; Slivenko v. Latvia [GC], § 97; A.H. Khan v. the United Kingdom, § 32). Zoals in het feitenrelaas weergegeven is er sprake van een wederzijdse afhankelijkheid tussen de tante van verzoeker en zijn moeder. Reeds toen zijn moeder nog in Marokko woonde, ondersteunde haar zus haar financieel. Dit doet ze tot op de dag van vandaag. Hoewel de zussen elkaar sinds jaar en dag emotioneel ondersteunen, ontstond er een bijkomende afhankelijkheid in 2019 toen verzoeksters zus met geweld werd aangevallen op haar werk (stuk 8).

Daarnaast werd verzoeker meer dan een jaar geleden in Antwerpen geboren, gaat hij hier naar de crèche, zijn tante woont hier, alsook zijn vader (stuk 4). Indien verzoeker en zijn moeder zouden dienen terug te keren, zouden ze worden gescheiden van respectievelijk zijn tante/ haar zus en zijn vader/haar partner.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Gelet op het feit dat artikel 8 van het EVRM van een hogere rechtsorde is, dient de toepassing van de Vreemdelingenwet en de daarin vervatte bepalingen volledig conform deze hogere rechtsnormen zijn, of dienen ze in voorkomend geval (deels) buiten toepassing gelaten te worden. Artikel 8 van het EVRM primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS, 22 december 2010, nr. 210.029). De toepassing van de Vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst (cf. RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij verdragsluitende staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging (RvV, nr. 150.157, 29 juli 2015).

Artikel 8 van het EVRM dienen niet binnenin de vereiste van de Vreemdelingenwet toegepast te worden, maar net andersom. De vereisten van artikel 47/1 en de andere bepalingen van de Vreemdelingenwet dienen volledig binnen het kader van artikel 8 van het EVRM toegepast te worden. Wat eerst komt, of wat primeert, is namelijk de hogere rechtsnorm, en elke nationale wetbepaling die daarbuiten valt, zelfs al is het deels, verliest zin en gelding voor het deel niet conform de hogere rechtsnorm. Privéleven onder artikel 8 van het EVRM wordt in de rechtspraak van het EHRM vaak begrepen als het recht om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en de buitenwereld (EHRM, 29 april 2002, Pretty v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 2346/02, §62, 2002-III; EHRM 12 september 2012, Nada t. Zwitserland (Grote Kamer) §151 en EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi ea t. België, §123). De term 'privéleven' omvat immers eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu (EHRM 7 februari 2002, Mikulic t. Kroatië, §53). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen migranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaakt van het begrip "privéleven" in de zin van artikel 8 EVRM. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat in het kader van de verwijdering van een vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven (EHRM, 18 oktober 2006, Uner t. Nederland, §59).

Het doel van artikel 8 EVRM is, het vertrouwd netwerk te beschermen dat zich rond een persoon ontplooit en deze stimuleert, verzorgt en helpt ontwikkelen. Centraal hierin staan de zorg en de persoonlijkheidsopbouwende identiteitsrelatie. Het recht op een gezinsleven zoals vervat in artikel 8 EVRM erkent het fundamentele belang van dit zorgnetwerk voor de integriteit van het individu. In dezelfde zin beschermt het EHRM het privéleven van een persoon als het persoonlijke, economische en sociale

netwerk van gevestigde vreemdelingen ten opzichte van hun omgeving en gemeenschap (EHRM, Uner v. the Netherlands, op. cit., judgment of 5 July 2005, §59).

Het recht op een privé- en gezinsleven zoals vervat in artikel 8 EVRM erkent het fundamentele belang van dit zorgnetwerk voor de integriteit van het individu. In dezelfde zin beschermt het EHRM het privé-leven van een persoon als het persoonlijke, economische en sociale netwerk van gevestigde vreemdelingen ten opzichte van hun omgeving en gemeenschap (EHRM, Uner v. the Netherlands, op. cit., judgment of 5 July 2005, §59).

Het beschermde privéleven omhelst erg brede aspecten van de persoonlijke sfeer: gender en geaardheid, psychische integriteit, relaties met de bredere omgeving die niet onder gezinsleven vallen. Het persoonlijke, economische en sociale netwerk van gevestigde vreemdelingen ten opzichte van hun omgeving en gemeenschap maakt privéleven uit. (EHRM, Uner t. Nederland, 5 juli 2005, §59.).

De relatie kind-ouder vormt de essentie van een gezin en wordt door het loutere feit van de geboorte van het kind beschermd onder artikel 8 EVRM (zie o.a. EHRM, Keegan t. Ierland, 1994, § 44 en EHRM, Kroon t. Nederland, 1994, § 30).

In casu gaat het om de band tussen een minderjarige kind en zijn vader.

Het feit dat de vader geen verblijfsrecht heeft doet in principe geen afbreuk aan het bestaan van een gezinsleven tussen hen. De enige voorwaarde is moet in de feiten een voldoende hechte persoonlijke band zijn (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T.I Finland, § 150). Die wordt in casu niet betwist.

Daarnaast gelden de overwegingen inzake privé-leven ook voor het zoontje van verzoekster.

Hij zal mogelijks worden verplicht om zijn vader, zijn school, de medische begeleiding die werd opgezet betreffende de aandoening aan zijn navel (stuk 6), zijn vertrouwde omgeving, zijn tante en zijn vriendjes uit de crèche achter te laten (stuk 5), of alleszins te kiezen tussen zijn vader of zijn moeder.

In deze zin stelt verweerder enkel dat de jonge leeftijd van Soliman toelaat zich aan te passen aan een nieuwe omgeving en dat er geen elementen zijn die doen veronderstellen dat hij niet kan opgroeien in een stabiele en veilige omgeving in de nabijheid van zijn moeder.

Betreffende het mogelijks verbreken van de band met de vader, stelt verwerende partij dat het gezin allemaal samen naar Marokko kunnen verhuizen, aangezien de vader toch geen verblijfsrecht heeft.

Echter, met de band met de tante van verzoeker wordt geen rekening gehouden, hoewel DVZ op de hoogte was van haar aanwezigheid in België en in het leven van verzoeker.

Verder steunt verweerder ook op de afwezigheid van een medische problematiek bij het zoontje. Echter, hiertoe brengt verzoeker een medisch attest bij inzake de aandoening aan de navel en de nood aan een voortdurende opvolging (stuk 6). Ze overhandigde dit niet eerder, aangezien zij te goeder trouw in de veronderstelling was dat zij op basis van haar eerdere situatie en afhankelijkheid van haar zus een verblijfsrecht had verkregen.

In casu bevindt de volledige omgeving en leefwereld van verzoeker zich hier in België. Hij werd hier geboren. Zijn moeder en vader wonen hier. Verzoekers tante, de steun en toeverlaat van zijn mama, en één van verzoekers voornaamste zorgfiguren, verblijft hier, alsook haar partner.

Vervolgens moet worden nagegaan of deze inmenging mogelijks gerechtvaardigd kan worden door één van de uitzonderingen in paragraaf 2. Artikel 8 EVRM bepaalt dat:

1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht; dan voor zover bij wet is voorzien in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Binnen de grenzen gesteld door dit lid is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan. Dit impliceert dat de inmenging moet worden voorzien bij wet, moet zijn geïnspireerd door een door artikel 8 EVRM vermeld legitiem doel en noodzakelijk moet zijn in een democratische samenleving. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk (proportionaliteitstoets).

In casu is het duidelijk dat er sprake is van een inmenging in het gezinsleven en het privéleven.

Het is belangrijk aan te stippen dat de moeder van verzoeker op 10 januari 2020 in het bezit werd gesteld van een F-kaart bij uitblijven van een beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken. Sindsdien wijzigde haar afhankelijkheid van haar zus niet. Zodoende ging zij er te goeder trouw van uit dat zij op basis van haar eerdere situatie en afhankelijkheid van haar zus een verblijfsrecht had verkregen en dit ook zou behouden, en dus bij uitbreiding ook verzoeker.

In die zin, het feit dat verwerende partij naliel binnen de wettelijke termijn een beslissing te nemen waarop zij er te goeder trouw vanuit ging dat zij een verblijfsrecht had verkregen op basis van haar afhankelijkheid van haar zus, om nadien dit recht opnieuw in te trekken, onder het mom van 'een gewijzigde situatie', quod non, is bezwaarlijk een legitiem doel te noemen noodzakelijk in een democratische samenleving.

Gelet op de geboorte van verzoeker, zijn medische toestand, alsook zijn band met zijn tante, de band van zijn moeder met haar zus, alsook de rest van beider opgebouwd privé- en gezinsleven, zou de 'terugbrenging' van verzoeker ook bezwaarlijk een proportionaliteitstoets doorstaan - zeker wanneer afgewogen tegen bovenstaand nalaten van de overheid.

Daarnaast is verwerende partij ook gehouden tot respect voor het principe van het hoger belang van het kind. In casu houdt dit een verplichting in op basis waarvan verwerende partij benoemt en analyseert welke impact de bestreden beslissing heeft op het welzijn en de ontwikkeling van Soliman. Verwerende partij zou bijvoorbeeld minstens moeten erkennen dat het beëindigen van het verblijfsrecht een impact heeft op zijn medische opvolging. Hij zal geen recht meer hebben op mutualiteit, de verdere behandeling zal worden stopgezet en het is onzeker of de medische behandeling voorhanden is in Marokko.

Verwerende partij zou ook minstens hebben moeten erkennen dat het beëindigen van het verblijfsrecht van Soliman die sinds september 2021 naar de crèche gaat, een impact heeft op dit kind, inclusief zijn ontwikkeling. De kans is reëel dat hij samen met zijn moeder ofwel zal vertrekken ofwel in de illegaliteit zal belanden. De kans is dus reëel dat hij zijn begeleiding niet zal kunnen verderzetten. Het gaat bijkomend ook om een kwetsbaar kind gelet op zijn medische toestand. Bij een jong kind heeft dergelijke periode in de crèche wel een grote impact op zijn ontwikkeling, net zoals een stopzetting van deze begeleiding een grote (negatieve) impact zou hebben op zijn ontwikkeling alsook zijn medische toestand. Op basis van al deze elementen moet verwerende partij bepalen wat de gevolgen zijn van de bestreden beslissing voor het minderjarige kind en hoe zijn belangen kunnen worden gerespecteerd.

Verschillende wettelijke bepalingen verplichten verwerende partij hiertoe.

Artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

Het VN Kinderrechtencomité verduidelijkt omtrent artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag het volgende:

Article 3(1): the best interests of the child as a primary consideration in all actions concerning children. The article refers to actions undertaken by "public or private social welfare institutions, courts of law, administrative authorities or legislative bodies". The principle requires active measures throughout Government, parliament and the judiciary. Every legislative, administrative and judicial body or institution is required to apply the best interests principle by systematically considering how children's rights and interests are or will be affected by their decisions and actions - by, for example, a proposed or existing law or policy or administrative action or court decision, including those which are not directly concerned with children, but indirectly affect children." (cf. UN Committee on the rights of the child, General Comment no. 5 (2003), General Measures of implementation of the Convention on the Rights of the Child, 27 november 2003, CRC/GC/2003/par. 12).

Artikel 3.1 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind en het hoger belang van het kind brengen een onderzoeksplicht met zich mee.

In die zin staat 'vaststelling' van verwerende partij van de afwezigheid van een medische problematiek bij verzoeker niet alleen op gespannen voet met deze onderzoeksplicht, maar is deze onzorgvuldig in de zin van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Zoals bovenvermeld legt het zorgvuldigheidsbeginsel een nauwkeurig onderzoek op met correcte feitenvinding, in dezen met extra aandacht gelet op het feit dat de beslissing de situatie van een minderjarig kind, mogelijks met een medische kwetsbaarheid, zal impacteren. Indien men de moeder van verzoeker hier expliciet naar had gevraagd dan had zij zeker deze medische problemen vermeld. Echter, zoals reeds eerder gesteld ging zij ervanuit dat zijn een verblijfsrecht had verworven op basis van haar band met haar zus.

In die zin schendt verwerende partij opnieuw de onderzoeksplicht.

M. Maes en A. Wijnants schrijven:

Het VN-Kinderrechtencomité voegde hieraan toe dat het beginsel van het belang van het kind een drievoudig concept is. Het beginsel houdt niet enkel een materieel recht in voor een kind om zijn belangen (d.i. in wezen het welzijn van het kind) in overweging te zien genomen worden, maar is tevens een interpretatief rechtsbeginsel en een procedureregulering. Wat dit laatste betreft, kan het beginsel van het belang van het kind als een onderzoeksplicht worden opgevat. Telkens wanneer een maatregel (d.i. een beslissing, handeling, gedrag, voorstel, dienst, procedure, een nalatigheid of andere maatregel) wordt genomen die gevolgen heeft voor een kind, moeten tijdens het besluitvormingsproces nauwgezet de mogelijke negatieve en positieve effecten van een eventuele beslissing op het kind worden onderzocht, zodat kan worden uitgemaakt wat de belangen van het kind in een specifiek geval vereisen. Wanneer de verschillende relevante belangen tegen elkaar worden afgewogen, moeten de belangen van het kind primair in overweging worden genomen. Tijdens de belangenafweging moet op basis van evenredigheid worden nagegaan of andere overwegingen van die aard zijn, bv. inzake migratiecontrole, dat ze toch primeren op de belangen van het kind als een eerste overweging" (M. MAES, A. WIJNANTS, Het

Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie: een nieuwe speler in het vreemdelingenrecht, T.Vreemd. 2016, nr. 1).

Ook artikel 8 EVRM verplicht lidstaten overigens om rekening te houden met het hoger belang van de kinderen bij het nemen van administratieve beslissingen. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft in het arrest *Jeunesse t. Nederland* van 3 oktober 2014 duidelijk gesteld in welke mate lidstaten het belang van het kind moeten laten primeren.

Het Hof herhaalt ook zijn rechtspraak dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationale recht, dat in alle beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn, hun belangen van het hoogste belang zijn. Volgens het EHRM moeten nationale overheden steeds de uitvoerbaarheid, haalbaarheid en proportionaliteit onderzoeken van een uitwijzing om een effectieve bescherming te geven aan de kinderen die er rechtstreeks door geraakt worden en om voldoende gewicht te geven aan hun hoger belang:

109. Where children are involved, their best interests must be taken into account (see *Tuquabo-Tekle and Others v. the Netherlands*, no. 60665/00, § 44, 1 December 2005; *mutatis mutandis*, *Popov v. France*, nos. 39472/07 and 39474/07, §§ 139-140, 19 January 2012; *Neulinger and Shuruk v. Switzerland*, cited above, § 135; and *X v. Latvia [GC]*, no. 27853/09, § 96, ECHR 2013). On this particular point, the Court reiterates that there is a broad consensus, including in international law, in support of the idea that in all decisions concerning children, their best interests are of paramount importance (see *Neulinger and Shuruk v. Switzerland*, cited above, § 135, and *X v. Latvia*, cited above, § 96). Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight. Accordingly, national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any removal of a non-national parent in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly affected by it.

Deze verplichtingen vloeien ook voort uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

In casu heeft verwerende partij het hoger belang van het kind onvoldoende onderzocht en in aanmerking genomen bij het nemen van de bestreden beslissing. Ook daarom is de beslissing onzorgvuldig en onwettig.

Als de bestreden beslissing voor verzoeker onwettig is, is ze ook onwettig voor zijn moeder.

Indien het verblijfsrecht van S. moet worden behouden, dan is het evenmin denkbaar dat een beëindiging van het verblijfsrecht van zijn moeder in overeenstemming zou kunnen zijn met de bescherming van het gezinsleven en het hoger belang van het kind, en omgekeerd.

Uit de voorgelegde stukken volgt immers dat S. momenteel bij zijn moeder woont en dat zij één van de voornaamste zorgfiguren is. Deze zorg is bovendien extra intensief omwille van zijn medische problemen. Ook op verschillende andere punten, boven uiteengezet is de motivering van de bestreden beslissing onzorgvuldig en onredelijk.

Omdat de bestreden beslissing zowel het gezinsleven als het hoger belang van S. kennelijk miskent, is ze onredelijk. Omdat de beslissing niet voldoende motiveert over het gezinsleven en het hoger belang van de kinderen, is de motiveringsplicht geschonden.

Om alle bovenstaande redenen is de beslissing onwettig en schendt het de bovenvermelde bepalingen, nl. schending TITEL IX, Hoofdstuk I van het Burgerlijk Wetboek; van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet; van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel (algemene beginselen behoorlijk bestuur); artikel 8 EVRM; en, het hoger belang van het kind."

2.2. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"TWEEDE MIDDEL: schending van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet; van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; van het legaliteitsbeginsel, het motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel (algemene beginselen behoorlijk bestuur).

Zoals bovenvermeld werd enkel een bevel tot terugbrenging uitgevaardigd betreffende verzoeker. Een beslissing met betrekking tot beëindiging van zijn verblijfsrecht werd hem niet bezorgd. Het bevel tot terugbrenging verwijst als wettelijke basis naar "artikel 7, 1, 2° van de Vreemdelingenwet".

In de veronderstelling dat verweerder doelt op artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, is dit ten eerste een verwijzing naar de verkeerde rechtsgrond. Artikel 7 handelt over een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit terwijl tegen verzoeker een bevel tot terugbrenging werd uitgevaardigd. Dit is een ernstige schending van het legaliteitsbeginsel. De overheid heeft namelijk geen bevoegdheid zonder basis in de wet of de grondwet.

Tegelijk diende verweerder deze rechtsgrond ook juist aan te geven in de bestreden beslissing als deel van de motivering waarop de beslissing is gestoeld. Zo schendt de beslissing aldus ook het zorgvuldigheids- en motiveringsbeginsel.

Ten tweede, ging verweerder iets te voorbarig te werk. Deze vaardigde een bevel tot terugbrenging uit, zonder echter eerst een beslissing einde verblijfsrecht uit te vaardigen. Er is aldus ook in die zin geen basis voor het bevel tot terugbrenging. Het verblijfsrecht van verzoeker werd namelijk niet per beslissing beëindigd. Ook dit is een ernstige schending van het legaliteitsbeginsel, alsook de zorgvuldigheids- en motiveringsplicht in hoofde van overheid.

Van een zorgvuldige overheid wordt meer verwacht en ook te motivering is zodoende gebrekkig.

Tegelijk voert verzoeker aan dat deze praktijken op gespannen voet staan met het rechtszekerheidsbeginsel. Is verzoekers verblijfsrecht nu wel of niet ingetrokken?

*Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349)."*

2.3. Gelet op de onderlinge samenhang worden de middelen samen besproken.

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt allereerst vast dat de motieven van de in hoofde van verzoekende partij genomen beslissing tot terugbrenging op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), voldaan (cf. RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.6. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.7. Waar de verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing enkel gericht is aan de moeder en niet aan de vader en dit strijdig is met de bepalingen inzake het ouderlijk gezag zoals opgenomen in het Burgerlijk Wetboek, oordeelt de Raad dat verzoekende partij niet doet blijken van enige benadeling of belang bij haar kritiek. Immers verblijft de vader ook op illegale wijze in België en blijkt dat alle leden van het kerngezin geen recht (meer) hebben op verblijf in België. De Raad ziet dan ook niet in hoe de bestreden beslissing ingrijpt op het ouderlijk gezag nu de bestreden beslissing het recht van de vader niet ontnemt om beslissingen te nemen over de huisvesting van het kind, de gezondheid, de opvoeding, de opleiding, de ontspanning, de godsdienstige en levensbeschouwelijke keuzes van het kind, het beheer van de goederen van het kind en om het kind (juridisch) te vertegenwoordigen. De bestreden beslissing stelt enkel vast dat het legaal verblijf van het kind verstreken is en geeft de moeder de opdracht het kind terug te brengen naar Marokko. De vader, die eveneens de Marokkaanse nationaliteit heeft en evenmin verblijfsgerechtigd is in België, wordt daardoor niet ontnomen van zijn ouderlijk gezag dat hij genoegzaam kan uitoefenen in Marokko, land waarvan het kerngezin de nationaliteit heeft en waar ze met zijn allen kunnen verblijven. Evenmin blijkt dat de bestreden beslissing de vader heeft verhinderd zijn kind in rechte te vertegenwoordigen nu hij in onderhavig beroep zijn kind vertegenwoordigt. Dit onderdeel van het eerste middel kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.8. Verzoekende partij meent voorts dat er sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM aangaande het gezins- en het privéleven.

2.9. Zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de beslissing tot beëindiging van verblijf die betekend werd aan de moeder van verzoekende partij. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij haar betoog overeenkomt met het betoog dat ontwikkeld werd in het beroep, gericht tegen voormelde beëindigingsbeslissing. In zijn arrest nr. 280 735 van 24 november 2022, waarbij voormeld beroep werd verworpen, heeft de Raad als volgt geoordeeld:

“2.18. De Raad wijst er vooreerst op dat, waar de verzoekende partij haar gezinsleven met haar kind en partner aanhaalt, de bestreden beslissing geen inbreuk vormt op de gezinseenheid nu ten aanzien van het kind een bevel tot terugbrenging werd genomen en de partner van verzoekende partij evenmin verblijfsrecht heeft in België. Gelet op dit gegeven blijkt niet dat de bestreden beslissing een scheiding teweeg brengt tussen de leden van het kerngezin nu geen van allen verblijfsrecht hebben in België en niet blijkt dat zij niet terug kunnen naar Marokko, land waarvan zij allemaal de nationaliteit bezitten.

Voor zover de verzoekende partij opnieuw verwijst naar het gezinsleven dat zij samen met haar kind zou hebben met haar zus, herhaalt de Raad nogmaals dat – om van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM te kunnen spreken met betrekking tot verwanten – er aangetoond moet worden dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan (EHRM, 10 april 2012, Balogun v. UK, nr. 60286/09; EHRM, 2003, Kwakye-Nti and Dufie v. the Netherlands, nr. 31519/96). Uit de bespreking hoger is gebleken dat dit niet is aangetoond zodat de verzoekende partij ook op dat vlak geen schending van artikel 8 van het EVRM aantoont.

2.19. Waar verzoekende partij een schending van haar privéleven voorhoudt, wijst de Raad op het volgende.

De Raad benadrukt dat de verdragsstaten het recht hebben, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

In casu betreft het een situatie van weigering van een voortgezet verblijf. Hierbij aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is in het privéleven en dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het tweede lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken (proportionaliteit).

Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat de noodzaak aan inmenging betreft. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privéleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62). Dit wordt onderzocht aan de hand van 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privéleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

In de thans voorliggende situatie is de bestreden beslissing genomen krachtens de vreemdelingenwet, waarvan de bepalingen dienen te worden beschouwd als zijnde maatregelen die, binnen een democratische samenleving, nodig zijn om de toegang en het verblijf van niet-nationale onderdanen op

het nationale grondgebied te controleren. De verblijfswetgeving is erop gericht de openbare orde te verzekeren. De bestreden beslissing kent aldus een wettelijke basis en streeft een legitiem doel na. De inmenging in het privéleven van verzoekende partij is bijgevolg formeel in overeenstemming met de afwijkende omstandigheden beoogd in voornoemd artikel 8, tweede lid van het EVRM.

Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging wordt gerechtvaardigd door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland* (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, *Sarközi en Mahran/Oostenrijk*, § 62).

In casu dient te worden vastgesteld dat de verwerende partij bij schrijven, gedateerd op 25 februari 2022, de verzoekende partij uitnodigde stukken voor te leggen betreffende de duur van het verblijf in het Rijk, haar leeftijd, haar gezondheidstoestand, haar gezins- en economische situatie, haar sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin zij nog bindingen heeft met haar herkomstland indien zij van oordeel is dat een van deze elementen zich verzet tegen een beëindiging van haar verblijfsrecht.

De verwerende partij gaat vervolgens in de motivering van de bestreden beëindigingsbeslissing concreet in op de verschillende in dit verband door de verzoekende partij neergelegde stukken en duidt waarom zij aldus geen redenen weerhoudt die zich verzetten tegen een beëindiging van het verblijfsrecht. De verzoekende partij kan niet dienstig het tegendeel voorhouden.

Aldus dient te worden aangenomen dat de verwerende partij bij haar beoordeling of kon worden overgegaan tot de beëindiging van het verblijfsrecht de door verzoekende partij in dit verband aangevoerde elementen in rekening heeft gebracht en heeft afgewogen of deze elementen kunnen opwegen tegen een beëindiging van het verblijfsrecht omwille van het niet langer voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Hieromtrent werd duidelijk gemotiveerd. Er kan aldus worden aangenomen dat de verwerende partij een belangenafweging heeft doorgevoerd, doch hierbij van mening was dat geen bijzondere elementen van integratie blijken en evenmin blijkt dat de verzoekende partij in het land van herkomst niet kan werken. De verwerende partij neemt daarbij in acht dat verzoekende partij slechts kort in België heeft verbleven (minder dan drie jaar legaal verblijf) terwijl zij geboren en getogen is in het herkomstland en daar ruim 34 jaar verbleven heeft zodat zij nog voldoende voeling en bindingen heeft met het herkomstland. De verwerende partij merkt daarbij tevens op dat er geen leeftijdsgebonden (verzoekende partij is slechts 37 à 38 jaar) noch medische redenen zijn die het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg staan. Haar leeftijd en gezondheidstoestand laten toe ook in het herkomstland tewerk gesteld te worden waar zij de in België opgedane werkervaring en de wil om te werken ook kan aanwenden om aldaar aan de slag te gaan. Daar de verwerende partij concreet is ingegaan op de verschillende door de verzoekende partij aangebrachte elementen en stukken kan enig onzorgvuldig handelen op dit punt niet worden vastgesteld. Waar de verzoekende partij de elementen die zij aan de verwerende partij heeft voorgelegd herhaalt, gaat zij eraan voorbij dat de verwerende partij duidelijk motiveert waarom zij deze elementen niet aanvaardt als elementen die zich verzetten tegen een beëindiging van het verblijfsrecht en in een dergelijk situatie komt het aan de verzoekende partij toe het kennelijk onredelijk karakter van de gedane beoordeling aan te tonen of aan te tonen dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding. Louter deze elementen herhalen en de subjectieve overtuiging toegedaan zijn dat deze een behoud van het verblijfsrecht rechtvaardigen volstaat daartoe niet. Verder kan de verzoekende partij – in het licht van de vaststelling dat zij geboren en getogen is in Marokko en aldaar ruim 34 jaar verbleven heeft – niet overtuigen waar zij bloot betoogt dat zij geen binding meer heeft met Marokko. Voor zover verzoekende partij verder betoogt dat zij naast een cursus maatschappelijke oriëntatie wel degelijk het inburgeringstraject volgde - zie stuk 12 gevoegd aan het verzoekschrift -, wijst de Raad erop dat zij aan het bestuur enkel het attest van de cursus maatschappelijke oriëntatie heeft voorgelegd. Haar betoog dat zij de documenten van Ligo en de deelcertificaten wel degelijk heeft overgemaakt aan het bestuur is in tegenstrijd met de stukken van het administratief dossier waar in het begeleidend schrijven van haar advocaat van 6 mei 2022 in reactie op de brief van het bestuur van 25 februari 2022 ook slechts verwezen wordt naar de stukken zoals vermeld in de bestreden beslissing en waarmee de verwerende partij rekening heeft gehouden. Daarenboven blijkt ook al dat één stuk van Ligo dateert van na de bestreden beslissing, meer bepaald van 22 juni 2022, zodat dit verder de blote bewering van verzoekende partij ondergraaft dat zij voormelde stukken in kader van het inburgeringstraject wel degelijk heeft gevoegd. Waar zij voorts verwijst naar stuk 13 om te betogen dat zij ook correct haar mutualiteitsbijdragen en zorgpremie betaalt, moet de Raad weerom vaststellen dat verzoekende partij deze stukken niet heeft voorgelegd aan het bestuur voor het treffen van de bestreden beslissing. Louter ten overvloede merkt de Raad op dat niet kan ingezien worden hoe deze stukken de bevinding dat – gelet

op het decennialange verblijf in Marokko tegenover een korte verblijfsperiode in België – verzoekende partij nog voldoende binding heeft met haar herkomstland en haar leeftijd en gezondheidstoestand toelaten dat zij ook in Marokko kan tewerkgesteld worden, ondergraaft.

De verzoekende partij kan bijgevolg ook niet worden gevolgd waar zij voorhoudt dat niet blijkt dat de verwerende partij heeft getracht een juist evenwicht te vinden tussen de ingeroepen elementen van een privéleven in België en het algemene belang dat is gebaat bij een naleving van de verblijfsreglementering of in dit verband geen enkel onderzoek werd gevoerd.

Ook waar de verzoekende partij erop wijst dat het privéleven van haar kind wordt aangetast, wijst de Raad erop dat de verwerende partij in de bestreden beslissing als volgt heeft geoordeeld:

“Betrokkenes partner M., A. (...) (xxxxxxxxxx), de vader van haar kind, beschikt niet over een verblijfsrecht in België. In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen. Betrokkene zoon is slechts 1 jaar oud. Zijn zeer jonge leeftijd maakt zo net dat hij zich gemakkelijker zal kunnen aanpassen aan een gewijzigde omgeving. Er liggen verder geen concrete elementen voor dat betrokkenes zoon niet in een stabiele en veilige omgeving, in de nabijheid van haar moeder kan opgroeien in hun land van herkomst, waardoor niet blijkt dat een terugkeer naar het land van herkomst de belangen van het kind zal schaden. Er moet ook worden benadrukt dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met rodere belangen (GwH 7 maart 2013, nr 30/2013' RW nr 152.980 van 21 september 2015; EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/i O, § 90). Er is geen sprake van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene of haar zoon.”

Indien een minderjarige kind van de vreemdeling betrokken is, zoals in voorliggende zaak het geval is, dan moet het hoger belang van dit kind mee in overweging worden genomen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 131; zie ook EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 67).

Het belang van het kind heeft een primordiaal maar daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in de belangenafweging, vereist onder artikel 8 van het EVRM, in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 17 oktober 2013, nr. 139/2013, B. 6.2.).

Het belang van het kind vormt de eerste overweging in de belangenafweging. Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging, vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109).

Verzoekende partij toont met haar verwijzing naar het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en het Kinderrechtenverdrag niet aan dat het Handvest of het Kinderrechtenverdrag op dit vlak een ruimere, juridisch afdwingbare bescherming biedt.

Zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing heeft de verwerende partij rekening gehouden met het hoger belang van het kind. In tegenstelling tot wat verzoekende partij poneert, wordt het kind geenszins gescheiden van diens ouders. Nogmaals herhaalt de Raad dat ook de partner van verzoekende partij geen verblijfsrecht heeft in België en niet aangetoond wordt dat het gezinsleven niet verdergezet kan worden in Marokko. Verder heeft de verwerende partij erop gewezen dat het kind nog zeer jong is en derhalve zich makkelijk kan aanpassen aan een gewijzigde omgeving. Inderdaad blijkt dat het kind nog maar goed een jaar oud is. Uit niks blijkt dat een dergelijke jong kind zich niet zou kunnen aanpassen aan een leven in Marokko waar het in een stabiele en veilige omgeving in de nabijheid van de verzoekende partij en haar partner kan opgroeien. Waar de verzoekende partij erop wijst dat het kind zijn school in België niet zal kunnen verderzetten is dit geenszins ernstig. Een kind van goed één jaar is niet leerplichtig, laat staan dat het op dergelijke leeftijd al naar school zou kunnen gaan. Verder ziet de Raad niet in op welke wijze een dergelijk jong kind al diepgaande vriendschappen zou hebben gesloten waardoor een terugkeer naar Marokko zijn belangen zou schaden. Evenmin toont de verzoekende partij met haar betoog aan dat het kind niet naar de crèche in Marokko zou kunnen gaan voor zover zij dit zou wensen voor haar kind. De Raad herhaalt voorts dat het duidelijk is dat de verzoekende partij de voornaamste zorgdrager is voor het kind en dat de tante slechts normale affectieve contacten onderhoudt

met verzoekende partij en het kind waardoor een scheiding met de tante in België evenmin het hoger belang van het kind schaadt. Verder, waar verzoekende partij erop wijst dat haar kind in België een medische behandeling ondergaat, stelt de Raad vast dat het medisch attest dat verzoekende partij voegt aan het verzoekschrift opgemaakt werd op 27 juni 2022 en derhalve dateert van na het treffen van de beslissing zodat de verwerende partij er geen rekening mee kon houden. Haar betoog dat zij dit niet aan het bestuur heeft overgemaakt omdat zij ter goeder trouw in de veronderstelling was dat zij op basis van haar eerdere situatie en afhankelijkheid van haar zus verblijfsrecht kreeg kan, gelet op de bespreking onder punt 2.9. niet overtuigen. Daarenboven stelt de Raad vast dat in dit attest enkel wordt gesteld: “De ondergetekende, (...) verklaart dat (...) 06/04/2021 gekend met navelbreuk voor heelkunde ingreep die zal gepland worden en dan nog medischzorg”. Uit dit attest blijkt evenwel niet dat er effectief een heelkunde ingreep werd gepland of dat, indien deze ondertussen heeft plaatsgevonden, er thans nog sprake is van enige noodzaak tot medische zorg. Evenmin maakt verzoekende partij met dit attest aannemelijk dat het kind in Marokko geen heelkundige ingreep voor navelbreuk zou kunnen ondergaan en dat er daar geen adequate medische zorg voorhanden is.

Gelet op de motivering van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat in de belangenafweging - waarvan zij het bestaan niet kan ontkennen - , geen rekening werd gehouden met de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden met België, de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen in de zin van artikel 8 van het EVRM en het hoger belang van het kind.

2.20. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij met haar betoog niet aannemelijk maakt dat er sprake is van een onzorgvuldige dan wel kennelijk onredelijke belangenafweging in het licht van haar privéleven in België. Tevens blijkt dat rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind. Verzoekende partij heeft evenmin een schending van haar recht op gezinsleven aannemelijk gemaakt. Een miskenning van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.”

Voormelde overwegingen gelden ook in onderhavig beroep. Zoals blijkt uit het arrest 280 735 van 24 november 2022 heeft de moeder van verzoekende partij niet aannemelijk gemaakt dat zij (samen met verzoekende partij) een beschermenswaardig gezinsleven heeft met haar zus (tante van verzoekende partij). Verzoekende partij herhaalt dat er een bijzondere afhankelijkheidsband is met de zus/tante maar zoals blijkt uit voormeld arrest kan dit betoog niet overtuigen. Op dat vlak kan aldus geen gewag gemaakt worden van een schending van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verder heeft de verwerende partij erop gewezen dat alle leden van het kerngezin (moeder, vader en verzoekende partij) geen verblijfsrecht (meer) hebben in België en niet blijkt dat zij hun gezinsleven niet verder kunnen zetten in Marokko, land waarvan zij allen de nationaliteit hebben. Ook op dit vlak wordt geen schending van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aangetoond.

Zoals voorts blijkt uit de geciteerde overwegingen heeft de moeder van verzoekende partij niet aannemelijk gemaakt dat een kennelijk onredelijke belangenafweging voorligt wat betreft haar recht op privéleven. Waar verzoekende partij thans ook wijst op het privéleven van haar vader, gaat zij eraan voorbij dat haar vader nooit is toegelaten tot verblijf in België en dat – naast de vaststelling dat verzoekende partij ook niet met enig concreet gegeven aantoonde dat haar vader in België dermate sociale, economische en culturele banden heeft die kunnen beschouwd worden als beschermenswaardig onder artikel 8 van het EVRM – het EHRM reeds oordeelde dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM kan geven. Dergelijke elementen liggen *in casu* niet voor. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde in zijn arrest *Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk* van 8 april 2008, na te hebben vastgesteld dat de betrokkene geen gevestigde vreemdeling was en dat hij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat hij had opgebouwd tijdens zijn verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in zijn privéleven uitmaakte.

Voorts blijkt dat in de belangenafweging rekening werd gehouden met het hoger belang van verzoekende partij, dit niet alleen in de beëindigingsbeslissing maar tevens in het onderhavig bevel tot terugbrenging waar de verwerende partij de motieven desbetreffend heeft overgenomen. De Raad kan volstaan te verwijzen naar zijn overwegingen in arrest nr. 280 735 van 24 november 2022 en zoals hoger geciteerd.

2.10. Waar verzoekende partij betoogt dat haar moeder verblijfsrecht verkreeg omdat de verwerende partij naliel een beslissing te nemen binnen de voorziene termijn en de beëindiging van het verblijf in dat opzicht niet als een legitiem doel kan beschouwd worden, wijst de Raad evenzeer naar zijn overwegingen desbetreffend in voormeld arrest:

“2.8. Verzoekende partij meent vooreerst dat – nu zij haar verblijfskaart heeft gekregen ingevolge het uitblijven van een beslissing van de dienst vreemdelingenzaken – er geen sprake is van een gewijzigde situatie nu er nooit een analyse is geweest van haar situatie. Door toch de bestreden beslissing te treffen, schendt de verwerende partij het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel.

2.9. De Raad wijst erop dat verzoekende partij niet onwetend kan zijn over het feit dat haar een verblijf werd toegekend in functie van haar aanvraag als ander familielid van haar Spaanse zus. Ongeacht of de grondvoorwaarden voor de toekenning van dit verblijf werden nagegaan, kan verzoekende partij niet voorhouden dat de verwerende partij niet zou mogen controleren of zij nog voldoet aan de voorwaarden om haar verblijf verder te zetten, in casu of er nog sprake is van een gezamenlijke vestiging met haar Spaanse zus. De Raad wijst erop dat verzoekende partij er met haar betoog geheel aan voorbij gaat dat de wetgever duidelijk heeft voorzien dat het toegekende verblijf kan beëindigd worden binnen de vijf jaar in bepaalde gevallen, waaronder het gebrek aan gezamenlijke vestiging. In tegenstelling tot wat verzoekende partij ook voorhoudt, kan de verwerende partij geenszins onbepert het verblijf beëindigen maar staat er duidelijk een tijdslimiet op alsook worden de voorwaarden voor de beëindiging door de wet bepaalt. De beslissing tot toekenning van het verblijf – ook al is dit op automatische wijze gebeurd – houdt geenszins in dat bij de verzoekende partij door het bestuur de gerechtvaardigde verwachting werd gewekt dat zij voor het verderzetten van het verblijf niet meer zou moeten voldoen aan de voorwaarden voor de verderzetting van dat verblijf. Bovendien gaat verzoekende partij er met haar betoog ook aan voorbij dat er wel degelijk sprake is van een gewijzigde situatie sinds de afgifte van de F-kaart nu zij niet meer samenwoont met haar Spaanse zus en er geen sprake meer is van enige afhankelijkheid van haar Spaanse zus. De Raad herhaalt dat – om haar verblijf te kunnen verderzetten – verzoekende partij gezamenlijk gevestigd moet zijn met haar Spaanse zus. Verzoekende partij betwist wel dat er geen sprake meer is van afhankelijkheid ten opzichte van haar Spaanse zus, maar zoals blijkt uit de bespreking lager kan zij niet gevolgd worden.

Verder wordt het verblijf van verzoekende partij ook niet beëindigd omwille van fraude of omdat de F-kaart niet had mogen afgeleverd worden omdat niet voldaan was aan de grondvoorwaarden voor de toekenning van het verblijf. De Raad benadrukt nogmaals dat het verblijf van verzoekende partij beëindigd werd omdat is vastgesteld dat er thans geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging met de Spaanse zus.

Verzoekende partij toont met haar betoog geen schending van het vertrouwens- of het rechtszekerheidsbeginsel aan.”

Het betoog van verzoekende partij kan niet gevolgd worden.

2.11. Het eveneens geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Het is voor ieder normaal redelijk denkend mens evident dat het, in een normale gezinssituatie, in het hoger belang is van de kinderen om niet te worden gescheiden van hun ouders. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. Verwerende partij heeft met deze evidentie rekening gehouden, aangezien zij ten aanzien van alle gezinsleden vaststelde dat deze illegaal op het grondgebied verblijven en uit niets blijkt dat het gezinsleven niet verder gezet kan worden in Marokko. Daarnaast moet worden gesteld dat niet is aangetoond dat verzoekende partij of een van haar gezinsleden gezondheidsproblemen zou hebben, die hen zouden verhinderen om terug te keren naar het land waarvan zij de nationaliteit hebben en waarmee verwerende partij onterecht geen rekening zou hebben gehouden. Wat betreft de aangehaalde gezondheidstoestand van verzoekende partij volstaat het te verwijzen naar de overwegingen van de Raad, zoals hoger geciteerd dienaangaande.

Er blijkt derhalve niet dat verwerende partij enig dienstig gegeven buiten beschouwing zou hebben gelaten bij het nemen van de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.12. Verzoekende partij meent dat de verwerende partij ten onrechte verwijst naar artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet maar de Raad wijst erop dat conform artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen - waarnaar in de bestreden beslissing eveneens wordt verwezen - aan een minderjarige in beginsel geen bevel om het grondgebied te verlaten mag afgeleverd worden maar moet integendeel *“Dat bevel om het grondgebied te verlaten word(..)(en) vervangen door een bevel tot terugbrenging overeenkomstig het model van bijlage 38.”* Nu het bevel tot terugbrenging een vervanging vormt van een bevel om het grondgebied te verlaten, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de verwerende partij niet zou mogen verwijzen naar artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet om vast te stellen dat het legaal verblijf van verzoekende partij verstreken is.

Waar verzoekende partij tenslotte stelt dat haar een bevel tot terugbrenging werd gegeven zonder dat haar verblijf werd beëindigd, wijst de Raad erop dat verzoekende partij als minderjarige de rechtstoestand van haar moeder volgde toen zij werd ingeschreven in het vreemdelingenregister. De verwerende partij heeft in het bevel tot terugbrenging er dan ook terecht op gewezen dat de reden van dit bevel te vinden is in het feit dat het verblijf van de moeder van verzoekende partij beëindigd werd - waaruit volgt dat verzoekende partij die de rechtstoestand van haar moeder volgt evenmin nog verblijfsgerechtigd is - en heeft voorts vastgesteld dat niet blijkt dat verzoekende partij op basis van een andere rechtsgrond enig verblijfsrecht heeft.

2.13. Verzoekende partij maakt gelet op voorgaande geen schending van de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen aannemelijk. De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

S. DE MUYLDER